

Sygn. akt II AKp 157/20

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia S.A. Robert Kirejew

Protokolant: Karolina Jach

po rozpoznaniu w sprawie **L. S.**

podejrzanego o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i inne

wniosku Prokuratora Okręgowego w Gliwicach

z dnia 26 października 2020 roku, sygn. akt PO I Ds. 37.2018

w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 4 k.p.k.

postanawia

przedłużyć stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego **L. S.**, syna Z. i A. z domu T., urodzonego dnia (...) w W., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 17 listopada 2019 roku, sygn. akt IX Kp 1020/19, na dalszy czas oznaczony, tj. do dnia **6 lutego 2021 roku, do godz. 16:37;**

UZASADNIENIE

W dniu 26 października 2020 roku do Sądu Apelacyjnego w Katowicach wpłynął wniosek Prokuratora Okręgowego w Gliwicach o przedłużenie w trybie art. 263 § 4 k.p.k. tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego **L. S.** na dalszy czas oznaczony tj. do dnia 6 lutego 2021 roku do godz. 16:37. W uzasadnieniu wniosku prokurator wskazał, że po stronie podejrzanego w dalszym ciągu aktualne pozostają przesłanki stosowania tego środka zapobiegawczego, określone w art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k., oraz zachodzi konieczność zabezpieczenia dalszych czynności procesowych zaplanowanych przez śledczych, właśnie poprzez stosowanie wobec podejrzanego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym.

Śledztwo w niniejszej sprawie zostało przedłużone postanowieniem Zastępcy Prokuratora Regionalnego w Katowicach z dnia 30 października 2020 roku, do dnia 30 maja 2021 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Wniosek prokuratora zasługuje na uwzględnienie.

Analiza akt niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, że w dalszym ciągu aktualne są w stosunku do **L. S.** przesłanki stosowania najbardziej dolegliwego ze wszystkich środków zapobiegawczych, w tym przesłanka ogólna z art. 249 § 1 k.p.k. oraz przesłanki szczególne z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. i § 2 k.p.k.

W pierwszej kolejności podkreślić trzeba, że w ocenie Sądu Apelacyjnego zgromadzony w toku niniejszego postępowania przygotowawczego materiał dowodowy, w tym przede wszystkim wyjaśnienia H. P., **L. F.** i **E. Ś.**, a także protokoły odtworzenia danych z telefonów komórkowych i (...) i **L. (...)** oraz obszerna dokumentacja

bankowa, w tym historia rachunku bankowego prowadzonego dla Ł. S. o numerze (...) w (...) Bank, jak również opinia toksykologiczna, jest wystarczający do stwierdzenia, że w zachodzi duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego czynów zarzucanych mu przez oskarżyciela publicznego. Należy podkreślić, że kwestia ta była już przedmiotem rozważań sądu stosującego wobec Ł. S. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, a także Sądu Okręgowego, który dotychczas go przedłużał oraz Sądu Apelacyjnego rozpoznającego zażalenia na wspomniane decyzje. W związku z powyższym nie ma konieczności ponownego przeprowadzania w tym miejscu szczegółowej analizy wymienionych dowodów, a stwierdzić jedynie należy, iż sąd nie dopatrył się, aby w sprawie wystąpiły jakiegokolwiek okoliczności, które by te ustalenia dezaktualizowały, bądź dezawuowały w stopniu nakazującym odstąpienie od dalszego tymczasowego aresztowania Ł. S. z uwagi na niespełnienie warunku przewidzianego w art. 249 § 1 k.p.k. Jednocześnie podkreślić trzeba, że zgodnie ze wspomnianym przepisem, samo stwierdzenie istnienia dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanych czynów nie jest tożsame z uznaniem sprawstwa i winy podejrzanego, a jednoznaczne ustalenie w tym przedmiocie na obecnym etapie postępowania nie jest możliwe, gdyż orzekanie w niniejszej kwestii incydentalnej wiąże się wyłącznie z dokonywaniem oceny dowodów dla celów orzeczenia o środku zapobiegawczym. Jest więc to tylko i wyłącznie ocena tymczasowa, która nie może być poprzedzona wszechstronną oceną materiału dowodowego, albowiem ta będzie miała miejsce na etapie wyrokowania, oczywiście jeżeli prokurator uzna, iż dysponuje materiałem pozwalającym mu na wniesienie przeciwko Ł. S. aktu oskarżenia. Jednocześnie zaznaczyć trzeba, że wraz ze stopniowym poszerzaniem materiału dowodowego, przyjęte obecnie za podstawę dalszego aresztowania duże prawdopodobieństwo jego sprawstwa może ulec zmianie, gdyż dowody w sprawie są nadal gromadzone.

Podzielić również należy wyrażone w przedmiotowym wniosku zapatrywania dotyczące istnienia w stosunku do Ł. S. realnej obawy matactwa, o której mowa w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Co do zasady obawa to powinna wynikać z konkretnych okoliczności związanych z osobą podejrzanego, jednakże powszechnie aprobowane w doktrynie i orzecznictwie jest stanowisko, że wskazywać na nią może już sam charakter zarzuconych oraz uprawdopodobnionych w stopniu dużym przestępstw. Tymczasem – jak podkreślono powyżej – zachodzi duże prawdopodobieństwo uczestnictwa Ł. S. w wieloosobowej grupie przestępczej. Uzasadnia to wystarczająco obawę matactwa, ze względu na znajomość uczestników takiej zorganizowanej struktury, ich wzajemne powiązanie, istnienie dróg przepływu informacji, solidarność grupową bądź także inne środki wywierania wpływu na wyjaśnienia lub zeznania. Mając natomiast na uwadze zasygnalizowane przez prokuratora czynności, które planowane są do wykonania w najbliższym czasie, w tym przesłuchania kolejnych osób, posiadających w ocenie śledczych wiedzę istotną z punktu widzenia stawianych podejrzanemu zarzutów, konieczne jest dalsze przedłużenie jego izolacji, albowiem obecność Ł. S. na wolności w tym etapie postępowania mogłaby wpłynąć negatywnie na osiągnięcie celów śledztwa.

Na aprobatę zasługują także argumenty prokuratora, że dalsze tymczasowe aresztowanie podejrzanego powinno być stosowane również z uwagi na zachodzącą z jego strony obawę ucieczki, lub ukrycia się. Ł. S. podczas przesłuchania podał bowiem, że mieszka na terytorium Królestwa Hiszpanii, gdzie w głównej mierze skoncentrowana jest jego aktywność życiowa. Uznać więc trzeba, iż realna jest groźba, że będzie on próbował torpedować toczący się przeciwko niemu proces uciekając poza granicę Polski przed organami ścigania.

W dalszym ciągu swoją intensywność zachowała także przesłanka szczególna z art. 258 § 2 k.p.k. Sąd Apelacyjny dostrzega zasygnalizowaną przez prokuratora obawę, iż Ł. S. motywowany groźbą mu surową karą, może podjąć działania destabilizujące toczący się przeciwko niemu proces, celem uchronienia się przed nią. Podejrzanemu zarzucono m.in. przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., którego ustawowy wymiar kary spełnia warunek przewidziany w powyższej przesłance szczególnej. Jednocześnie powyższego przestępstwa podejrzanemu miał się dopuścić w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a także uczynić sobie z niego źródło stałego dochodu. W takim zaś wypadku, oczywiście staje się przyjęcie przewidzianej w art. 258 § 2 k.p.k. obawy podejmowania z jego strony bezprawnych działań mających na celu destabilizację procesu i to nawet wtedy, gdy wcześniej takich zachowań nie przejawiał.

Stanowisko to zgodne jest z nadal aktualnym poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt I KZP 18/11.

Analiza akt sprawy prowadzi również do wniosku, że w jej realiach zaistniały okoliczności uprawniające do przedłużenia wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania w ekstraordynaryjnym trybie z art. 263 § 4 k.p.k. Nie ulega bowiem wątpliwości, że przedmiotowe śledztwo nosi cechy szczególnej zawilosci, o czym mowa jest w powołanym przepisie. Zakres prowadzonego postępowania i rozmiar zabezpieczonego w sprawie materiału dowodowego uzasadnia dotychczasowy czas trwania postępowania prowadzonego przeciwko wielu osobom, którego nie udało się do chwili obecnej zakończyć. Ponadto w najbliższym czasie organy postępowania przygotowawczego planują m.in. przesłuchanie J. K., P. K., czy pozyskanie materiałów z wykonania Europejskich Nakazów Dochodzeniowych skierowanych do Królestwa Hiszpanii, Republiki Litewskiej oraz Wielkiej Brytanii. Wykonanie wskazanych przez prokuratora czynności dotyczących zarówno bezpośrednio zarzutów stawianych podejrzanemu, jak i innych współpodejrzanych, których czyny mają ściśle wiązać się z występkami zarzucanymi Ł. S., pozwoli na wyjaśnienie okoliczności prowadzenia przestępczego procederu i udziału w nim poszczególnych podejrzanych.

Mając więc w polu widzenia podniesione wyżej okoliczności, a przede wszystkim intensywność powołanych przesłanek szczególnych stosowania tymczasowego aresztowania oraz charakter czynności dowodowych pozostałych do wykonania mających istotne znaczenie dla odpowiedzialności karnej Ł. S., należy stwierdzić, że jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy jest w stanie zabezpieczyć dalszy, prawidłowy tok postępowania karnego, zaś zastąpienie go środkami o łagodniejszym charakterze nie byłoby wystarczające do zrealizowania celów zabezpieczających i gwarancyjnych.

Nie dopatrując się w tym przypadku ujemnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania, o których mowa w art. 259 k.p.k., Sąd Apelacyjny orzekł o uwzględnieniu wniosku.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis postanowienia doręczyć:

- podejrzanemu z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia zażalenia oraz nieobecnemu obrońcy;
- dyrektorowi jednostki penitencjarnej, w której oskarżony aktualnie przebywa.

2. Po uprawomocnieniu się postanowienia zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 3 listopada 2020 roku